Ultima confesiune a unui asasin

On Februarie 21, 2012

Optimizează-ți personalitatea emoțională, focalizând antenele sufletului tău spre profunzimile interioare ale celorlalți oameni.

Trecutul se amestecase cu viitorul și nimic altceva nu mai exista în afara acelei ultime clipe, pe care timpul avid n-o mai putea smulge fără a lăsa o urmă – clipa când Dumnezeu îți dăruiește din prea plinul său de bunăvoință o ultimă șansă de a-ți mărturisi gândurile și sentimentele ascunse.

Glonțul trecuse prin Leon, dar nu-l omorî imediat. Stansfield, polițistul corupt, cu sânge rece, se apropie de victima lui, țintuită în sfârșit la pământ. Cei doi ucigași se aflau față în față.

Brusc, amintirile s-au întors vii în cugetul lui Leon și a văzut încă o dată imaginea Mathildei - mai frumoasă, mai încântătoare decât în toate amintirile lui. Pentru prima oară exista în sufletul lui de asasin ceva mai măreț și mai ambițios decât crima. Era senzația conștiinței curate. Dragostea, tulburătoarea ei poveste, deschisese abisurile secrete ale ființei lui - pentru că, odinioară, o judecată a lui Dumnezeu l-a silit să se îndrăgostească.

Leadership: Partea grea a deznodământului pe care ți-l prezice destinul este "curajul paradoxal" de a renunța la tine în folosul sensului pe care-l dai vieții?

Esența ultimelor cuvinte. Stansfield se aplecă asupra trupului vlăguit și plin de sânge al victimei sale. Atunci Leon, cu ultimele puteri, scoase cuiul de siguranță de la una din grenadele prinse de vesta sa și îl puse în mâna rivalului său. Apoi îi spuse dintr-o suflare, cu toată umilința din inima lui: ”Asta e din partea lui Mathilda ! ”

Spuse aceste ultime cuvinte ca și cum ar fi dorit să-și destăinuie conținutul sufletesc, să-și spele păcatele ca și cum ar fi dorit să se absolve de toate crimele înfăptuite, de îngrozitoarea lui vinovăție mai înainte de a se risipi din această lume.

De parcă sufletul Mathildei ar fi tresărit în conștiința lui și, pătruns de o dragoste pură față de această micuță ființă ce-și făcuse loc în viața lui, împins de cele mai pioase gânduri, de cele mai calde sentimente, să răzbune moartea părinților ei uciși de Stansfield, făcându-i astfel un serviciu. Aceasta a fost singura lui faptă bună într-o viață de om - să ucidă un alt criminal din considerație pentru ființa dragă. Printr-un veritabil act de conștiință, Răul învinge Răul. BOOM !

Leadership: Realitatea ta a ajuns o experiență nedorită, căreia nu-i poate opune rezistență decât manifestarea opusă personalității tale?

Dacă vrei să adaugi semnificație vieții tale, mai întâi adaugă semnificație lumii pe care ți-o dezvăluie atașamentul față de cineva sau ceva. Ca să te apropii de principiile artei de a conduce trebuie să rămâi tot timpul tu însuți – profund în felul de a gândi, integru în adâncul sufletului, adică iubindu-ți intens ființa, cu toate atributele și calitățile unei imagini despre un "Celălalt" prea puțin luat încă în seamă.

Manifestarea opusă personalității tale, prin crearea forțată a unei realități paralele, se realizează prin presiunea permanentă pe care o exercită asupra ta obligația de a te pune pe

primul loc în viața altcuiva, sau invers, de a pune o altă persoană pe primul loc în viața ta.

Dacă nu se zăresc nicăieri în ființa ta acele trăiri benefice, care însumate să dea valoare existenței tale, călăuzindu-te pe o cale mai bună, dacă nu ești animat de idealul cunoașterii de sine atunci leadershipul tău își va pierde expresivitatea și veridicitatea. În altă ordine de idei, vei deveni orb și insensibil la tot ceea ce se petrece în tine și în jurul tău.

Așa cum rinichiul elimină substanțele care nu mai sunt folositoare organismului uman, participând astfel la procesul de detoxifiere, tot așa și tu, ca să asiguri temelia sufletească a ființei tale, trebuie să-ți supui leadershipul unui proces de "detoxifiere" - adică să elimini acele trăsături de personalitate care îți știrbesc Eul.

Ca să răzbați atunci când ajungi pe panta abruptă a unei înălțimi care nu conferă amplitudine viziunii, mai întâi caută să te întreci pe tine însuți revenind la acele sentimente care atrag atenția asupra insuficienței de a recupera memoriile unui trecut care se încăpățânează sa nu mai treacă.

Leadership: Poți să-ți manifești personalitatea într-un mediu lipsit de ecou, fără să uiți tot ce e în tine?

Un mediu lipsit de ecou este un spațiu în care te simți deopotrivă acasă și străin, fără ca cineva să-l alimenteze cu pasiunea pentru viață în răbdarea momentul prezent. Este un loc închis unde emoțiile există, dar nu sunt niciodată scoase la lumină. Simbolizează uitarea de sine în seama voinței unei Providențe care dă sens vieții numai când faci din dragoste punctul de referință al centrului numit "deviere de la obișnuit".

Îți amintești de poemul „Manfred" de George Gordon Byron? Spiritele îi propun lui Manfred anumite avantaje, dar eroul byronian rămâne la singurul lucru pe care-l vrea, uitarea: *"Atât vă cer, să nu uit tot ce e în mine* ."

Exact ceea ce a făcut și Leon, eroul filmului " *Leon – The professional (1994)* " - n-a uitat tot ce era bun în el însuși în ultima clipă a vieții sale. Mathilda a contribuit la revenirea lui la sentimentele umane, inducându-i capacitatea de a-și exprima acele trăiri care avuseseră forța de a-i ordona lumea interioară.

Tu cum fortifici personalitatea celor din jurul tău? Reușești să faci dintr-un om o ființă mai bună, îmbogățindu-i și completându-i trăirile intense, umanizând esența firii sale? Ai capacitatea de a exprima trăiri care pot induce altora aceleași trăiri sau asemănătoare?

Reușești prin intermediul leadershipului tău să imprimi în conștiința oamenilor cele trei impulsuri ale devenirii umane: idealul sufletesc, idealul rațiunii și idealul cunoașterii?

Fii tot ceea ce poți să fii, indiferent de contextul în care te afli și în care se produce schimbarea, urmându-ți emoțiile cele mai puternice.

Ultima confesiune a unui asasin evidențiază elementul ce explică și ne face să înțelegem sufletul celui de lângă noi, punându-ne în fața ochilor, în chip concret, sensibilitatea și starea emoțională care îi domină gândurile și acțiunile, adică existența lui spirituală, de care aceste gânduri și emoții sunt dependente.

Ești posesorul acelei excepționale puteri de pătrundere a eului individual al omului?

Această forță este în primul rând consecința unei considerații deosebite pentru cei ce nu-și cunosc adevăratul Ego, pentru orice sentiment vibrant și pentru felul cum acest sentiment se exteriorizează.

Acceptă egalitatea. Privește-i pe oameni fără prejudecăți, fără ură, ci cu pasiunea liderului iscusit preocupat îndeosebi de natura umană, cognitivă sau comportamentală. Optimizează-ți personalitatea emoțională focalizând antenele sufletului tău spre profunzimile interioare ale celorlalți oameni.

Concluzie: Se spune că inima cunoaște căi pe care mintea nu le bănuiește. Înțelegându-i pe oameni, cunoscându-le cele mai ascunse taine ale sufletului, vei putea să-i orientezi, speculând acele calități ascunse de care nici ei nu sunt conștienți, în favoarea atingerii excelenței.

Source: https://neculaifantanaru.com/ultima-confesiune-a-unui-asasin.html